

Enguany, **tampoc**

El València CF va patir dimecres, 23 de maig, la derrota més dolorosa, la segona consecutiva en la final de la UEFA Champions League. Milers d'aficionats s'havien desplaçat a Milà per assistir al moment més gloriós del club. La resta esperaven, a València, la victòria amb una eufòria desbordada. No va poder ser. El partit contra el Bayern de Munic va esdevenir un duel de titans, agònic, decidit després de disset penals. En l'últim sospir, s'escapava la copa 'orelluda'.

La glòria només està reservada per als campions. Els jugadors del València ho sabien quan van saltar a la gespa de l'Opera del Calcio, el vell San Siro de Milà, per afrontar l'assalt final de la Lliga de Campions 2001, el passat dimecres, dia 23 de maig, contra el Bayern de Munic. La sort també està reservada per als campions. I el València CF no la va tenir de cara perquè, tot i que el seu porter, Santiago Canizares, va parar dos penals en la tanda final i un en el transcurs del partit, va perdre. Un any més els valencianistes han conegut la cara més amarga d'aquest joc que pot transformar societats de la nit al matí.

Al partit no li va faltar de res. Un gran contrincant, el Bayern de Munic, amb un president insigne, el llegendari jugador alemany Franz Beckenbauer. Un estadi cinc estrelles, el Giuseppe Meazza de Milà. Uns espectadors de luxe, amb Pelé al capdavant. I una afició lliurada totalment amb l'equip; 23.000 seguidors que amb autobús, avió i tren es van desplaçar a la Llombardia per tnyir de taronja una ciutat més acostumada a les desfilades de Versace que a l'olor de la pólvora. Els valencians van inundar de trons els carrers del bressol del *bel canto*. Els seguidors del València es van deixar notar tot el dia al Duomo milanès, disparant milers de traques malgrat la prohibició, mentre esperaven una final que els seria adversa, tot i començar al minut tres del partit amb un penal a favor que Gaizka Mendieta no va desaprovechar.

Tot rodava a la perfecció. El Bayern de Munic va malmetre als nou minuts una pena màxima que havia comès Angloma a l'àrea gran i les sensacions, almenys, eren millors que les viscudes a Saint Denis, París, fa un any, quan el

club de Mestalla es va batre contra el Reial Madrid. Que als deu minuts anara per davant en el marcador i que el seu rival haguera marrat un penal eren bons senyals. Però va ser només això, un miratge que la victòria disfressava. Perquè el València no jugava a bon nivell. L'entrenador, Héctor Cúper, havia plantejat la partida per a defensar, tot i que va incloure des de l'inici el millor esteta del futbol mundial, Pablo Aimar, per llançar l'equip al contraatac. I així es va demostrar, que el València havia anat a defensar-se, quan a l'intermedi va substituir l'argentí pel valencià David Albelda, migcampista de contenció.

L'afició valenciana no va entendre aquest canvi, que tot i donar-li més seguretat defensiva, li va llevar imaginació a la davantera. Un canvi que no esdevindria tan essencial per al resultat final com demostratiu del camí que va prendre l'equip de Mestalla. Defensa i més defensa. Però prompte se'n va anar en orris el plantejament de Cúper amb un gol de penal marcat pel capità bavarès, Stefan Effenberg. Era l'empat i els seguidors valencians, a crits, demanaven una reacció immediata que va arribar tèbiament, amb incursions aïllades de les puntes blanques, i algun re-mat errat.

Es va presentar així un duel de titans on el guanyador es faria amb el triomf per esgotament del contrari o per derrota en la mort sumarríssima que són els penals. El partit, finalment, es va decidir des del punt fatídic. I així de desgraciat va ser el partit del València CF, qui ho va tenir de cara a l'inici de la tanda de penals, per acabar defallint sense ànims, amb ràbia continguda i amb la certesa d'haver desaprovechat la gran oportunitat de la vida, l'última per a molts futbolistes i més seguidors.

Dalt, dos aficionats valencianistes observen nerviosos una de les pantalles instal·lades al camp de Mestalla. A sota, els jugadors del València, desolats, després del partit.

De consol, en troba qui en vol

Sempre ens quedarà el consol de pensar que Johan Cruyff va perdre dues finals consecutives de la Copa del Món de seleccions amb Holanda, que Zinedine Zidane també va deixar escapar dues finals consecutives de la Lliga de Campions amb la Juventus. I tanmateix han passat als annals de la història com dos dels millors jugadors de tots els temps. Ja ho diu el refrany: de consol, en troba qui en vol. I els valencianistes sempre podran aferrar-se a l'excusa que també el millors jugadors, i les millors seleccions, han sucumbit dues vegades consecutives en una final de la categoria de la Copa d'Europa. Per això, sempre ens quedarà la certesa que el València, tot i haver-se quedat amb la mel als llavis dos anys seguits, s'ha fet un lloc entre els grans del vell continent i ha esdevingut un referent inesborrable, i per temps, de l'imaginari col·lectiu dels valencians. S. G.

Jugadors plorant, afició enfosada i tots a tornar a la trista i més crua realitat. La fortuna li ha girat dues vegades l'esquena al València i li ha negat el passaport a l'Olimp on els grans equips d'Europa viuen de les glòries que els seus jugadors algun dia van assolir. El València no ho podrà fer de moment, tot i que en la retina de l'aficionat sempre quedarà el record del màgic encontre en semifinals a l'estadi de Mestalla contra el Leeds United, o l'empat a Old Trafford, Manchester, que li va permetre el pas a quarts de final d'aquesta competició.

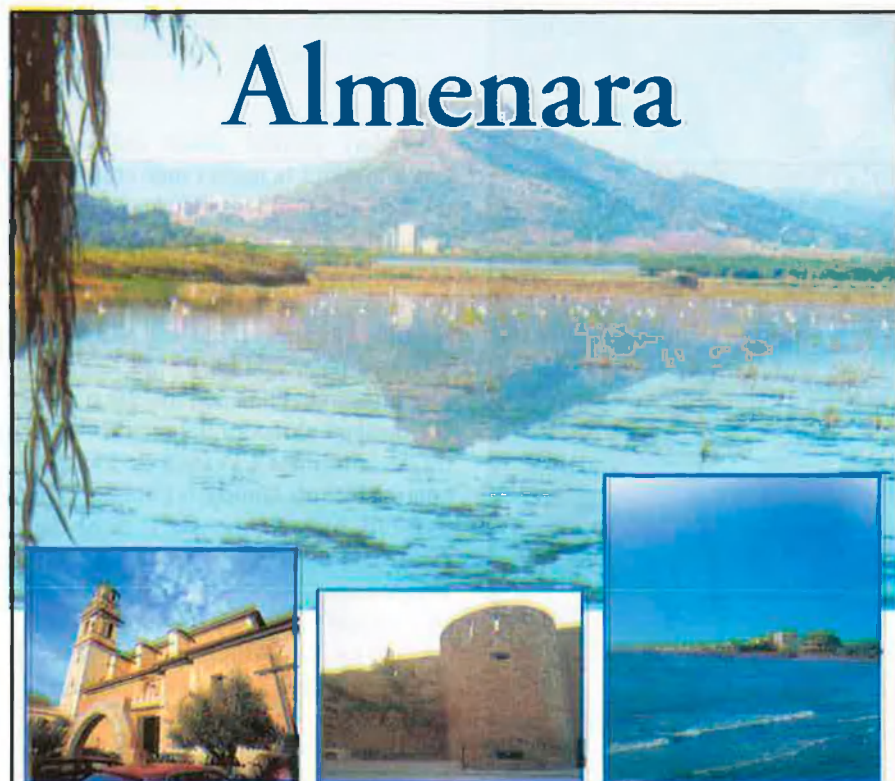
La maledicció que pesa sobre Héctor Cúper –tres finals europees consecutives i tres derrotes, una amb el Mallorca i dues amb el València– no deixarà de ser una anècdota més d'un partit que martiritzarà Cañizares, el porter castellà del València, fins al dia del jufinal, per haver protagonitzat la gesta del partit, aturar tres penals, i no haver-li servit de res. Eren corprenedors els seus plors al final del partit, com ho van

Una derrota que passarà factura

Quan el passat dimecres el defensa argentí Pellegrino va encarar la porteria per llançar el darrer penal sabia que d'ell depenia la glòria del València CF. En ell estaven dipositades totes les esperances de l'afició valencianista. Però la sort no el va acompanyar en aquells moments fatídics. Pellegrino, amb la seua errada o amb l'encert del porter bavarès Kahn, havia posat punt final a dos anys de somnis només trencats per les derrotes en les dues finals europees, i potser també havia posat data de caducitat a un equip formidable que quedarà gravat en la retina del seguidor de Mestalla. I és que avui encara no s'han calibrat els efectes esportius i socials que tindrà una derrota d'aquest tipus, tot i que ja podem vaticinar que no passarà desapercibuda.

De moment, l'entrenador argentí que amb el seu rictus impenetrable va col·locar el València en l'elit europea, Héctor Raúl Cúper, ja ha mostrat la seua intenció d'abandonar el club per emigrar a l'Inter de Milà, o al FC Barcelona. Tot Mestalla sabia que Cúper no passaria més de dues temporades al club. I en part, a la parròquia, tot i que li agraeix el seu magisteri, ja li ha vingut bé que només estiguera dos anys, perquè les seues tàctiques defensives i el poc lluïment en atac feien des-esperar l'aficionat més tranquil.

No només hi haurà canvis a la banqueta. Al lateral italià Carboni i al francès Angloma no els queda més gas i el seu ocàs està més a prop que mai. Sobre l'argentí Kily González hi ha diverses i suculentos ofertes de clubs italians per fer-se amb els seus serveis, i sobre el capità, mite vivent del valencianisme, Mendieta, també han mostrat interès els clubs més grans d'Europa. Tot plegat, els principals artífexs del somni valencianista tenen un futur incert, que amb la derrota pot ser-ho més encara. De totes maneres, i en homenatge als reis sense corona, recordem tot seguit l'alineació que esdevindrà oració sagrada per a les generacions vinents de parroquians valencianistes: Canizares, Angloma, Ayala, Pellegrino, Carboni, Mendieta, Baraja, Kily González, Aimar, Sánchez i Carew. S. G.

Alménara

 Ajuntament d'Alménara
C/ Església, 10
Tél. 962 624 801

Fax 962 623 165
www.ajuntamentdalmenara.com
almenara@fvmp.es

ser els dels milers d'aficionats que es van aplegar al camp de Mestalla, ple a rebentar, a la plaça de bous, de gom a gom, i al campus del Tarongers de la Universitat de València, on els estudiants van congregat més de 5.000 persones per donar-li l'alè que li va faltar en l'últim suspir a Mauricio Pellegrino per encertar en el llançament de la fatídica pena.

La ciutat de València, els seus pobles i les seues comarques havien aturat el rellotge per donar-li protagonisme a la gesta. Molts eren els pobles que havien instal·lat pantalles gegants per seguir el transcendental partit. Els mitjans de comunicació van recuperar les estrelles del passat. Canal 9 ens va remoure la memòria més sensible quan va convidar *El Matador*, Mario Alberto Kempes, amb qui el València mai ha perdut una final, per comentar l'encontre. L'esperit de Kempes, el de la memòria viva del valencianisme, va faltar per arrodonir aquesta final que el pes de la història, la del Bayern, va decidir.

El maig de l'any passat, Héctor Cúper, com Faust, va vendre la seua ànima al dimoni no per l'eterna joventut, sinó per tenir una altra oportunitat. L'ha tinguda i no l'ha sabuda aprofitar.

No en tindrà el València més, així com així. De totes maneres, els records inborrables, la llegenda engrandida de Mestalla, l'esperit d'una afició encomiable, la màgia del futbol han marcat una societat, i de pas han prestigiat el València com un club gran d'Europa. El futbol ha estat aquesta vegada catàrtic i ha somogut els fonaments de la societat valenciana.

El València va perdre esportivament, però socialment ha guanyat. I això ho notarà en els propers anys, en augment d'aficionats, de penyes, de suport social, de prestigi. Econòmicament, també ho farà, tot i que ara ha d'assegurar-se una plaça per a la propera Lliga de Campions, si vol continuar ingressant els més de 4.000 milions de pessetes que s'ha embutxacat gràcies a aquesta final. Tindrà un final del campionat de Lliga molt complicat si vol estar una vegada més a la màxima competició europea.

Ja s'han encarregat de fer-ho públic alguns altaveus: només pot perdre la final qui la disputa. És cert, al València li queda i li quedarà sempre aquest consol. Un consol que no tindrà la família de Ricard Martínez, l'aficionat valencianista que va perdre desgràciadament la vida en accident de cotxe a l'altura de Perpinyà quan tornava de Milà. Ricard Martínez era una bona persona i un bon periodista de la secció de política de Ràdio 9, la ràdio pública valenciana. Amb Martínez viatjaven també un grup de periodistes, aficionats valencianistes i bons professionals, que no van sofrir més que la pèrdua irreparable d'un company, a qui se li ha de dedicar la gesta que el València ha aconseguit brodar amb la final de Milà, tot i no haver guanyat el que es mereixia Ricard i tots els aficionats del València CF.

Sempre ens quedaran en la memòria els records d'una final disputada, agònica i transcendental que la sort ens ha volgut malmetre una vegada més. No desesperarem, però, fins que no vegem el València alçar la Copa, que amablement han batejat com "l'orelluda". Hi serem per contar-ho.

Salvador Giménez

Els aficionats del València i del Bayern van ocupar amb germanor els carrers del centre de Milà. Els bavaresos aplaudien l'esclat dels milers de traques dels de Mestalla.

AJUNTAMENT
DE MONCOFA

Plaça Constitució, 1
Tel. Ajuntament 964 580 421
moncofa@wanadoo.es

Tel. Info Tourist 964 588 557
www.moncofa.com